

OZNANILA

ŽUPNIJE GALICIJA

18. april 2021

NEDELJA	3. VELIKONOČNA - ZAČETEK TEDNA MOLITVE ZA DUHOVNE POKLICE
18.04.	8.00 za + <i>Jožeta Arh</i> 10.00 za + <i>Danico Grobelnik</i>
Ponedeljek	Leon IX.
19.04.	19.00 za + <i>Draga Čuden, pogrebna</i>
Torek	Teotim
20.04.	19.00 za + <i>Ivana Čakš</i>
Sreda	Anzelm
21.04.	19.00 za + <i>Marjano Podvršnik</i>
Četrtek	Hugo
22.04.	19.00 za + <i>Romana Cvikl</i>
Petek	Jurij
23.04.	19.00 za + <i>Marijo in Ivana Hrustel, obl.</i>
Sobota	Fidelis
24.04.	8.00 za + <i>Ivana in Anico Grebovšek</i>
NEDELJA	4. VELIKONOČNA – NEDELJA DOBREGA PASTIRJA
25.04.	8.00 za + <i>Marijo Ograjenšek</i> 10.00 za + <i>Adolfa in Marijo Veber, obl.</i>

3. VELIKONOČNA NEDELJA

Evangelij

KRISTUS JE MORAL TRPETI IN VSTATI OD MRTVIH

Iz svetega evangelija po Luku

Tisti čas sta učenca pripovedovala, kaj se je zgodilo na poti in kako sta prepoznala Jezusa po lomljenju kruha. Ko so se oni pogovarjali o tem, je sam stopil mednje in jim rekel: »Mir vam bodi!« Vznemirili so se in obšel jih je strah. Mislili so, da vidijo duha. Dejal jim je: »Kaj ste preplašeni in zakaj se vam v srcu oglašajo dvomi? Poglejte moje roke in moje noge, da sem res jaz. Potipljite me in poglejte, kajti duh nima mesa in kosti, kakor vidite, da jih imam jaz.« Ko je to rekel, jim je pokazal roke in noge. Ker pa od veselja še niso verjeli in so se čudili, jim je rekel: »Imate tukaj kakšno jed?« Ponudili so mu kos pečene ribe. Vzel jo je in jo vpričo njih pojedel. Nato jim je rekel: »To so besede, ki sem vam jih povedal, ko sem bil še pri vas: Mora se izpolniti vse, kar je pisano o meni v Mojzesovi postavi, prerokih in psalmih.« Tedaj jim je odprl um, da so doumeli Pisma. Rekel jim je: »Tako je pisano: Mesija bo trpel in tretji dan vstal od mrtvih, in v njegovem imenu se bo oznanilo vsem narodom spreobrnjenje v odpuščanje grehov, s čimer bodo začeli v Jeruzalemu. Vi ste priče teh reči.«

Lk 24,35–48

KAKŠNI PA BOMO MI OB KONCU ČASOV?

V različnih obdobjih so bogoslovni učenjaki premišljevali in pisali o marsičem. Zanimalo jih je tudi, kakšna bodo naša telesa, ko bomo ob koncu sveta vstali, kakor izpovedujemo v veri. Mnogi so menili, da bomo imeli vsi telesa ljudi, ki štejejo kakšnih trideset let, ko so na višku svoje moči. Skrbelo jih je tudi, ali bomo tudi po vstajenju moški in ženske, pa še marsikaj. Vse to so ugibanja, ki jih lahko imamo za bolj ali manj utemeljena ali pa tudi za prazno besedičenje. Drži pa, kar je zapisal apostol Pavel: da bo vstali in poveljani Kristus, »z močjo, s katero si more podvreči vse, preobrazil naše bedno telo, tako da ga bo naredil podobnega telesu svojega veličastva«.

Iz tega, kar so o Jezusovem poveljšanem telesu po njegovem vstajenju zapisali evangelisti, lahko sklepamo, da bodo naša telesa po vstajenju na »poslednji dan« nekaj izredno lepega. Zanje ne bodo več veljali zakoni prostora in časa, ki nas zdaj omejujejo. Kako bo to, ne vemo in naj nas niti ne skrbi. Skrbi pa naj nas nekaj drugega: naj bodo naša telesa, naše telesne moči, čuti in sposobnosti zvesto orodje duše tega Božjega ognja ljubezni, ki ga nosimo v sebi. Apostol Pavel nam kliče, naj imamo vedno pred očmi dejstvo, da so naša telesa Božje svetišče, tempelj, v katerem prebiva troedini Bog. Ob tem pristavlja: »Poveličujte torej Boga v svojem telesu!«

Kristusovo poveljčano telo, s katerim se je po vstajenju večkrat prikazal svojim prijateljem, apostolom in učencem, je imelo vidne sledove ran na rokah, nogah in na srčni strani. Te rane so vidna sled njegove odrešilne ljubezni. Iz Jezusove prebodene strani je bila rojena Cerkev in vsi zakramenti, ki nas posvečujejo. Če smo v življenju zvesti obljubam, danim pri prejemu teh zakramentov, če zvesto hodimo za Kristusom, potem se bodo ta neizbrisna znamenja, s katerimi smo bili zaznamovani, na veke svetila in bomo nanje lahko upravičeno ponosni.

Jezus v evangelijskem odlomku stopi med učence. Prestrašijo se in prevzame jih strah, kajti mislijo, da vidijo duha. Jezus jim pokaže svoje roke in noge: »Poglejte moje roke in moje noge, da sem jaz sam. Potipljite me in pogledajte, kajti duh nima mesa in kosti, kakor vidite, da jih imam jaz« (Lk 24,39). Evangelist Luka hoče tukaj pokazati Grkom, kaj pomeni vstajenje. Grki so si vsekakor lahko predstavljali, da je Vstali duh, da se je duša ločila od telesa in sedaj obstaja zase. Toda vstajenje je več. Vstala je Jezusova oseba, s telesom in dušo. Z opozorilom na roke in noge odgovarja Luka na platonsko filozofijo, ki si lahko predstavlja samo osvoboditev duše iz ujetništva telesa. Vstajenje je vstajenje telesa. To nam podarja roke, ki vzamejo življenje v roke, ki se ljudi nežno dotikajo, božajoč naredijo ljubezen, ki jo lahko izkusimo. In vstajenje nas postavlja na noge, da stojimo zase in gremo svojo pot, ki je svojska pot, ki nas vodi v življenje.

Jezus vabi svoje učence, naj ga potipljejo. Evangelist Luka s svojim »potipljite me« kaže pristašem stoiške filozofije na to, da lahko ljudje otipajo Boga v Jezusu Kristusu. V njegovih rokah in nogah se lahko dotaknejo Boga samega. Tu se njihovo hrepenenje po enem Bogu, ki ga lahko dojemamo s svojimi čuti, izpolni. V vsaki evharistiji se smemo Jezusa dotakniti v kruhu, ki nam je položen v roke. V prvi Cerkvi so se kristjani s Kristusovim telesom dotikali svojih oči in ušes, ne le, da bi se dotaknili Kristusa, temveč da bi se jih on nežno dotaknil.

Jezus končno pusti, da mu dajo nekaj za jesti, in je s svojimi učenci. Z njimi večerja. Vstajenje ustvarja novo skupnost. Pri obedih, ki jih imajo učenci skupaj, je v njihovi sredi sam Vstali. Evharistija je za Luka vedno izkušnja Vstalega. Intimnost in veselje, ki govorita iz tega, naj prežemata tudi obhajanje evharistije. Jezus se svojim učencem in učenkam kaže kot Bog in človek, kot tisti, ki je postal svoj pravi lastni jaz, da bi vstali iz nepristnosti v pristnost, iz okorelosti v življenjskost in iz izolacije v novo bivanje drugega z drugim.